

I kan ikke tjene Gud og Fanden,
I må vælge mellem liv og død.
I skal ikke tjene på hinanden,
I skal dele glæde, sorg og brød.

Vi er midt på tempelpladsen i Jerusalem, hvor der netop er udbrudt et voldsomt skænderi mellem en skare nyomvendte jøder og Jesus.

Bølgerne går særdeles højt. Jesus kalder dem for djævlens børn, mordere og løgnere. De svarer igen med at beskyjde ham for at være vanvittig - med tekstens egne ord, for at være besat af en dæmon.

Skænderiet udspiller sig på den sidste del af den rejse, der begyndte i de små landsbyer i Galilæa. Her gik det imidlertid nogenlunde, men nu står han så på tempelpladsen, midt under den hellige fest, som kaldtes løvhyttefesten og oven i købet står han minsandten og fortæller jøderne at den gudsyndelse de praktiserer er ren afgudsdyrkelse. Det er da groft! Ingen tvivl om at Jesus med sit sprogbrug og særligt med sit valg af tid og sted må opfattes som utrolig provokerende.

Det virker som om hans sædvanlige opfordring til at vende den anden kind til er ganske glemt midt i kampens hede.

For en kamp er netop hvad det er. En kamp mellem en guddommelig sandhed og en livsløgn og her véd Jesus af erfaring, hvor vigtigt det er at stå fast. Netop her må han træde i karakter.

Jeg tror, det er afgørende, at lægge mærke til, at umiddelbart før denne handling udspiller sig, fortælles det, at Jesu modstandere var *nogle jøder, der var kommet til tro*.

Tro - Javist, men ikke helt den tro, som Jesus forkyndte.

Muligvis havde de taget noget af hans lære til sig - været religiøse på deres egen måde, som det hedder "nutildags", - men grundlæggende havde de jo overhovedet ikke forstået, hvad det var, hans forkyndelse gik ud på. Den handlede netop ikke om, at enhver kunne blive salig i sin tro, men om at saligheden kun vindes ved tro på ham, - ham som er sandheden, vejen og livet. Den Gud, som af ren kærlighed lod sig føde ind i vores verden.

Men er det virkelig den Gud, der i dagens tekst siger til sine modstandere: "I har djæveln til Fader"? Det lyder som en uhyre grov beskyldning og er under ingen omstændigheder befordrende for den videre samtale.

Men netop i indignationen overfor løgngen, må han reagere meget kontant. Han må selvfølgelig afvise løgngen overfor de frelste, de selvtilfredse, de trygge - de som mener, at de også har et ord at skulle have sagt om hvorledes hans budskab skal fortolkes.

I 2009 skrev Hans Mortensen en bog om Svend Auken. Bogen bar titlen *Det, Svend mener er*. Ritt Bjerregård måtte ved flere lejlighed forsøge at gyde lidt olie på vandene, når Svend havde udtalt sig lidt kluntet eller lidt for kontant. Deraf titlen på bogen.

Spørgsmålet er så, om vi skal gøre det samme med Jesu Ord. Skal vi forsøge at omfortolke de mest stødende passager - forsøge at gøre budskabet lidt mere stuerent eller skal vi lade dem stå som de er sagt?

Ja!!! lad ordene stå selvom beskyldningerne fyger om ørene på os, når vi konfronteres med spørgsmålet: *er han ikke blot en Samaritaner, der er besat af en ond ånd?* eller er han Guds søn - udsendt af Gud .

Hvad er sandhed og hvad er løgn. Lader det sig nogensinde bevise at Jesus var Guds Søn - Eller var det en gal mands værk. Var graven tom eller tømt af nogle andre, som en af de tidligste konspirationsteorier hævdede?

For konspirationsteorier er ikke et nyt fænomen og der er jo da også noget ganske særligt over konspirationsteorier. Ikke så meget deres indhold, men i højere grad det fænomen, at konspirationsteorier overhovedet opstår. For det er jo sådan, at netop gennem dem kan vi nogen gange få det uforståelige gjort forståeligt. Nogen gange kan de endog værne os mod ubekvemme sandheder f.eks. oplevelsen af det tilsyneladende meningsløse og dermed kan de skabe en orden, som vi kan håndtere.

For øjeblikket hærger Coronaen vores verden.

En af de konspirationsteorier, der hærger de sociale medier går ud på, at virussen er opfundet af nogle medicinalfirmaer, for at de kan tjene styrtende med penge på at sælge den vaccine, som de allerede har udviklet. Bekvemt! For så er meningsløsheden ikke længere i spil. Den tilsyneladende meningsløshed, som ikke lader sig forklare, men som ofte blot lader sig erfare. Pludselig har rationaliteten fået et argument, som den kan håndtere og forstå.

Samme tilgang gemmer sig bag den fundamentalisme, som gerne vil se denne virus som Guds straf. Er det ikke også en tilgang, som på rationalistisk vis vil se en sammenhæng mellem skyld og skæbne? Har de ganske glemt at Gud satte regnbuen på himlen eller at han lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.

I troens afgørelse står vi i samme situation som modstanderne i dagens tekst. Men sandt og vis er det, at han ikke behøver os til at sige *Det Jesus mener er..*

Lad blot ordene stå, men lad os bede om hjælp til at indse, at han er vores redning. Lad os opleve hans lidenskab som en befrielse. For lidenskab er nemlig aldrig et udtryk for ligegyldighed. Hans vrede er en vrede over, at vi ikke vil indse sandheden. At vi ikke vil tro ham, men hellere tro på en konstruktion, som rationaliteten kan gribe.

Han er lidenskabelig optaget af, at vi skal få del i hans rige. Den sandhed han repræsenterer er jo ganske anderledes end de sandheder, som vi normalt beskæftiger os med.

Rationaliteten opererer med én type af sandheder, f.eks. at afstanden mellem Vester Aaby kirke og Aastrup kirke er 3 km. En anden type sandhed er den, at jeg elsker min kone og mine børn. Den første type kan let efterprøves. Med den anden står det lidt vanskeligere til.

Den sandhed Jesus står for lader sig ikke udrede i årsags / virknings forhold. Den lader sig ikke måle og veje.

Det er netop, hvad troens vilkår er. Troen går ikke ud på at forklare, hvorfor vi i øjeblikket plages af Corona, men troen er at leve i tillid til, at selv om verden kan være modsætningsfuld og tilsyneladende meningsløs - Ja! selv dér er vi ikke alene.

Selv dér er han med, for det har han jo givet os sit løfte på. *Se! jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.*

Det er netop den tro vi må forsvare og til det kræves der til tider lidenskab og engagement. Men tror vi det, lyder ordene på forunderlig vis til os: "Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der holder fast ved mit ord, skal aldrig i evighed se døden.«

Amen.

Tekster: 2. Mos. 32,7-10, 32-33; Åb. 2,1-7; Johs. 8,42-51.

Salmer: DDS 336, 501, 369, 481, 634.

